

RAQUEL
ANDÚEZA

07.08.21 – 22h
AUDITORI ESPAI TER

40
FESTIVAL
DE
TORROELLA

RAQUEL ANDUEZA LA GALANÍA

07-08-21
ESPAI TER

Birthday baroque party!

HENRY DU BAILLY (1590-1637): *Yo soy la locura*

CLAUDIO MONTEVERDI (1567-1643): *Perché se m'odiavi*

ANÒNIM (segle XVII): *La Ausència*

ANÒNIM (segle XVII): *Chacona*

FRANCESCO CAVALLI (1602-1676): *Vieni in questo seno*

ANÒNIM (segle XVII): *Arrojome las naranjicas**

ANÒNIM (segle XVII): *Vuestros ojos*

ANÒNIM (segle XVII): *Folías*

CLAUDIO MONTEVERDI: *Si dolce è'l tormento*

*Jácara de la Trena**, text de Francisco de Quevedo

JEAN-BAPTISTE LULLY (1632-1687): *Sé que me muero*

ANÒNIM (segle XVII): *Pasacalles*

CLAUDIO MONTEVERDI: *Oblivion soave*

*Zarabanda del Catálogo**, text anònim (segle XVII)

ANÒNIM (segle XVII): *Cruda signora*

*Reconstrucció melòdica d'Álvaro Torrente (n. 1963)

CONCERT SENSE PAUSA

Durada aproximada 75 minuts

LA GALANÍA

Raquel Andueza, soprano | Pablo Prieto, violí | Manuel Vilas, arpa de dues ordres | David Mayoral, percussió | Jesús Fernández Baena, tiorba

Amb el suport de:

FESTA BARROCA D'ANIVERSARI

La trobada el 2003 de la soprano navarresa Raquel Andueza i del *tiorbista* sevillà Jesús Fernández Baena va ser l'inici d'una aventura musical conjunta, que va començar amb un duo de veu i tiorba per transformar-se el 2010 en La Galanía, un grup creat amb el propòsit d'interpretar música del Barroc, tant del segle XVII com del XVIII. Amb La Galanía van aconseguir allò tan difícil de la quadratura del cercle, tenir èxit cantant música del primer Barroc pràcticament desconeguda per la majoria dels afeccionats. Desconeguda fa una dècada: tots els projectes discogràfics d'Andueza amb La Galanía, des del primer –*Yo soy la locura*, publicat el gener de 2011– fins ara, han estat un èxit i han fet que la música del primer Barroc italià i espanyol aconseguís captar l'atenció del públic. Fins i tot va reeixir el *sampler* que Andueza i Fernández Baena van enregistrar el 2008 com a carta de presentació per als programadors.

Raquel Andueza i La Galanía han volgut celebrar aquesta primera dècada convidant els seus seguidors a les xarxes socials a ajudar-los a confeccionar un programa d'aniversari amb les obres preferides del grup. Les més votades, tota una col·lecció de bisos, són les que formen el programa d'aquest concert d'aniversari, que barreja Barroc italià i espanyol del segle XVII, el repertori que Andueza ha cultivat d'ençà de la seva associació amb Fernández Baena, i deixa de banda la música del Renaixement que havia fet fins aleshores.

Un programa confeccionat amb moltes de les obres que han descobert en els arxius i biblioteques al llarg d'aquesta dècada de recerca, en la qual han recuperat partitures de música barroca espanyola que havien romàs injustament oblidades en polsosos lligalls. Un conjunt de danses i cançons profanes del segle XVII d'autor anònim amb textos en castellà i de temàtica amorosa, que

aquest vespre escoltarem juntament amb cançons, madrigals i una ària d'òpera del primer Barroc italià, amb Monteverdi com a protagonista.

El programa d'aniversari comença amb el que va ser el primer gran èxit de Raquel Andueza i La Galanía, que va donar títol al seu primer disc, *Yo soy la locura*, peça del llaütista francès Henry Le Bailly, a partir de la qual s'articulaven un conjunt de cançons i danses de compositors prominents espanyols del segle XVII. A *La locura 2*, feien un recorregut per la música europea del XVII amb textos en castellà, algunes peces del qual estan en aquest programa de celebració. Com també hi són els nombrosos temes d'autor anònim i tres reconstruccions de típics balls cantats espanyols del Segle d'Or –un dels quals amb text de Francisco de Quevedo–, realitzades pel musicòleg i professor de l'Institut Complutense de Ciències Musicals, Álvaro Torrente, qui va endegar un projecte que, sota el títol d'*À la recherche du bal perdu* (A la recerca del ball perdut), va compondre, interpretar i finalment enregistrar en l'estil propi del primer Barroc una selecció de balls cantats espanyols del Segle d'Or dels quals no es conserva la partitura. Peces que trobem repartides en els projectes discogràfics *La locura 2* i *El baile perdido*.

I, per descomptat, el Barroc italià, tan estimat per Raquel Andueza, en especial Claudio Monteverdi, present amb tres peces en aquest programa d'aniversari, que trobem en els seus treballs *D'amore e tormenti* i *De amores y milagros*.

Per molts anys, Raquel Andueza i La Galanía, i per molta més música barroca que ens fareu descobrir!

LOURDES MORGADES

RAQUEL ANDUEZA

Raquel Andueza actua com a solista en els principals festivals i auditoris del món, i el 2012 va debutar al Carnegie Hall de Nova York i en els Proms de Londres. Així mateix, és convidada per a impartir conferències i cursos de cant en les universitats més prestigioses (Yale University, Universidad Complutense de Madrid, Universidad Nacional de Bogotá), així com en diferents conservatoris superiors de música i festivals. El 2011 va fundar al costat de Jesús Fernández Baena el grup Raquel Andueza & La Galanía, que va obtenir aquell mateix any el premi FestClásica, el premi Millor Grup de Música Barroca atorgat per l'Associació de Grups Espanyols de Música Antiga el 2014 i 2019, i el 2020 van ser els guanyadors del premi MIN al Millor Disc de Música Clàssica pel seu àlbum *El baile perdido*.

Ha fet enregistraments amb els segells discogràfics més importants, com ara Warner Classics, Virgin Classics, Glossa... El 2011 va crear el seu propi segell discogràfic, Anima e Corpo, els enregistraments del qual han rebut les millors crítiques i premis de la premsa especialitzada.

Raquel Andueza és la presidenta de l'Associació de Grups Espanyols de Música Antiga (GEMA) i des de 2020 dirigeix la Setmana de Música Antiga d'Estella.

El març de 2021 va crear el Centre Integral de la Veu i la Respiració (CIVyR), destinat a millorar la salut vocal i respiratòria. Realitza tallers amb pacients que presenten seqüeles respiratòries després d'haver patit el coronavirus, així com amb actors, professors, cantants, empresaris, polítics i altres persones que desitgen curar i millorar la seva qualitat respiratòria i l'ús de la seva veu.

Raquel Andueza va actuar per primera vegada al Festival de Torroella de Montgrí en l'edició del 2004 i hi va tornar en les del 2010 i 2016.

www.lagalania.com

Facebook: @raquelanduezaoficial

Twitter: @raquelandueza

Instagram: @raquelandueza

LA GALANÍA

La Galanía és una de les formacions especialitzades més importants del panorama musical espanyol actual. Fundada el 2010 per Raquel Andueza i Jesús Fernández Baena, la seva finalitat és interpretar música barroca, tant del segle XVII com del XVIII, sobre la base d'uns principis historicistes cuidats i apostar per col·laborar amb els millors músics especialitzats en aquest repertori, tant espanyols com d'altres nacionalitats. Els seus membres formen part d'orquestrs i grups prestigiosos, com ara Hespèrion XXI, Al Ayre Español, Orquesta Barroca de Sevilla, Private Musicke, Orchestra of the Age of the Enlightenment, L'Arpeggiata... Com a eix central del grup compten amb la soprano Raquel Andueza, la qual és convidada regularment als auditoris i festivals més importants del món.

La Galanía va fer el seu debut amb gran èxit a la Catedral de Pamplona amb l'*Stabat Mater* de Pergolesi, i ràpidament van començar a ser presents als auditoris i festivals més prestigiosos del món: París, Madrid, Barcelona, Brussel·les, Frankfurt, Utrecht, Praga, Bucarest, Viena, Ciutat de Mèxic, Nàpols, Granada, Minneapolis, Roma, Ciutat de Panamà, Vancouver, Berna, Chicago, Londres, Hong Kong, Moscou, Tòquio, Nova York, Bogotà, Nagoya...

El 2011 va sortir a la llum el seu primer projecte discogràfic, *Yo soy la locura*, editat pel seu propi segell, Anima e Corpo. L'àlbum va ser un èxit de crítica i vendes des de la seva sortida al mercat i va rebre de manera unànime el premi Festclásica, atorgat per l'Associació Espanyola de Festivals de Música Clàssica. Els seus treballs discogràfics posteriors, *Alma Mía*, *Pegaso*, *Yo soy la locura 2* i *Miracolo d'amore* han obtingut les millors crítiques i premis de la premsa. A la tardor de 2019 van publicar el seu últim treball, *El baile perdido*.

La Galanía va actuar per primera vegada al Festival de Torroella de Montgrí en l'edició del 2016.

www.lagalania.com

Facebook: @lagalania

Twitter: @LaGalania

PROPER CONCERTS

Diumenge 8 d'agost

22 h Espai Ter
SPANISH BRASS

Vius i en viu!

J. S. Bach: *Cantata Sheep May Safely Graze*, BWV 208, arranjamet de Carlos Benetó / **Arnau Bataller:** *A-Brass-Ada* / **Leonard Bernstein:** *Dance Suite* / **Isaac Albéniz:** *Asturias*, arranjamet de Maxi Santos / **Manuel de Falla:** *Farruca*, arranjamet de Pasqual Llorens / **Joan Manuel Serrat:** *Mediterráneo*, arranjamet de Ramon Cardo / **Charles Chaplin:** *Chaplin Suite*, arranjamet de Thierry Caens / **Astor Piazzolla:** *Oblivion*, arranjamet de Thierry Caens / *Libertango*, arranjamets de Thierry Caens

Dimecres 11 d'agost

22 h Espai Ter
LA MAQUINÉ

Parade, el circ dels valents

Dijous 12 d'agost

22 h Espai Ter
CONDUCTUS ENSEMBLE

JONE MARTÍNEZ, soprano | LUCÍA GÓMEZ, mezzosoprano | GABRIEL DÍAZ, contratenor | ARIEL HERNÁNDEZ, tenor | JESÚS GARCÍA, baríton | ANDONI SIERRA, director

J. S. Bach: *Missa Brevis en Sol menor*, BWV 235 / *Missa Brevis en Fa Mayor*, BWV 233

Divendres 13 d'agost

22 h Espai Ter

FORMA ANTIQVA

Farándula castiza

HENRY DU BAILLY

Yo soy la locura

Yo soy la locura,
la que sola infundo
plazer y dulçura
y contento al mundo.

Sirven a mi nombre
todos mucho o poco,
y pero no ay hombre
que piense ser loco.

(Folia)

CLAUDIO MONTEVERDI

Perché se m'odiavi

Perché se m'odiavi
mostravi d'amarmi
per sol ingannarmi?
Ahi, stella, ti fe' così bella,
sì fera, sì altera, per alma impiagarmi.
Io t'adoravo e tu sprezzavi me,
empia Filli, perché?

Chissà ch'una volta,
la stolta fierezza
non brami chi sprezza.
Ahi, chio vuo' dir al cor mio
che fugga, che strugga l'infida bellezza.
Forse a te toccherà chieder pietà,
empia Filli, chissà!

No, no, ch'io non voglio,
se scoglio m'aspetta,
drizzar la barchetta.
Più fiera, quest'empia megera
uccide, s'en ride e ridendo saetta.
Chiama pur quanto voi,
Ch'io non verrò,
empia Filli, no, no.

(Madrigal per a veu i clave)

ANÒNIM

La ausència

No partáis mi dulce vida
Ni aquí sola me dejéis,
Vos que el alma mía tenéis
Con mil llamas encendida.

Cómo podré yo sufrir
Que lexos de mí viváis,
Vox que la lux priváis
De mis ojos sin morir.

Per què, si m'odiaves

Per què, si m'odiaves,
et mostraves enamorada
per només enganyar-me ?
Ai, estrella, estàs feta tan bella,
tan salvatge, tan altiva, per ferir-me l'ànima.
Jo t'adorava i tu em menyspreaves,
cruel Filli, per què?

Qui sap si un dia,
l'esbojarrada feresa
no desitjarà a qui menysprea.
Ai, voldria dir al meu cor
que fugi, que esvaeixi la infidel bellesa.
Potser et tocarà a tu demanar pietat,
cruel Filli, qui sap!

No, no, jo no vull,
si m'espera un escull,
dirigir-hi la barqueta.
Més fera, aquesta fúria cruel
mata, riu i rient llença la fletxa.
Crida tant com vulguis,
que jo no vindré,
cruel Filli, no, no.

No mereçe esta mía fe
Estar de vos apartada,
Pues mi libertad amada
Por vos mi vida dexé.

Lloraré yo vuestra ausencia
Desdichada y muy penosa,
Sola viuda y congoxosa
Por no veros de presençia.

Quedaré, mas será firme
Más que peña mi affición,
Llevad vos mi corazón
Pues yo no puedo partirme

FRANCESCO CAVALLI

Giovanni Faustini

Vieni in questo seno

Vieni, vieni in questo seno
che sereno
già t'accolse entro il suo latte.
Le sue, caro, mamme intatte
se già manna a te stillaro,
da quei fini
lor rubini,
vo' ch'ambrosia or ti zampillino.
Si tranquillino,
mio placato e bel Polluce,
le mie sorti alla tua luce.
(Cançó per a veu i clave)

Vine a aquest pit

Vine, vine a aquest pit
que, serè,
ja t'acollí amb la seva llet.
Les seves mamelles intactes, estimat,
ja van gotejar el manà per tu,
voldria que després
dels seus fins robins,
ragés ara per a tu l'ambrosia.
Així calmat,
bell i tranquil Pòllux meu,
la meva sort en la teva llum.

ANÒNIM

Arrojome las naranjicas

Arrojome las naranjicas
con los ramos del verde azahar,
arrojómelas y arrojéselas,
y volviómelas a arrojar.

En el jardín del Amor
la niña hermosa estaba,
las naranjicas tomaba
de su mano y con la flor;

y por hacerme favor
me las comenzó a tirar,
arrojómelas y arrojéselas,
y volviómelas a arrojar.

Dos naranjas me tiró
y en el aire las cogí,
luego yo se las volví
y ella me las recogió;

a tirar me las volvió
con el gusto de acertar,
arrojómelas y arrojéselas,
y volviómelas a arrojar.

Duró gran rato esta guerra
de naranjas, con donaire,
porque andaban por el aire
sin que cayesen en tierra;

al fin dijo “¡cierra, cierra,
que no es tiempo de burlar!”
arrojómelas y arrojéselas,
y volviómelas a arrojar.

ANÒNIM

Vuestros ojos tienen d'amor

Vuestros ojos tienen d'Amor no sé qué,
Que me hielan, me roban, me hieren,
Me matan, a fe.

¿Por qué me miráis
Con tanta aflicción,
Y al mi corazón,
Me aprisionáis?

CLAUDIO MONTEVERDI

Carlo Milanouzzi

Si dolce è'l tormento

Si dolce è'l tormento
Ch'in seno mi sta,
Ch'io vivo contento
Per cruda beltà.
Nel ciel di bellezza
S'accreschi fierrezza
Et manchi pietà:
Che sempre qual scoglio
All'onda d'orgoglio
Mia fede sarà.

La speme fallace
Rivolgam' il piè.
Diletto ne pace
Non scendano a me.
E l'empia ch'adoro
Mi nieghi ristoro
Di buona mercè:
Tra doglia infinita,
Tra speme tradita
Vivrà la mia fè.

Per foco e per gelo
riposo non hò.
Nel porto del cielo

Tan dolç és el turment

Tan dolç és el turment
que tinc al pit,
que visc content
per la crua bellesa.
En el cel de la bellesa
creix la supèrbia
i manca la pietat:
sempre com una roca
en les ones de l'orgull,
serà la meva fe.

Que l'esperança enganyosa
fugi de mi.
Que ni el goig ni la pau
arribin a mi.
I que la impia que adoro
em negui el consol
del bon perdó:
després d'infinita aflicció,
després de l'esperança traïda,
la meva fe viurà.

Ni en el foc ni en el gel
trobo repòs.
Al port del cel

riposo avrò.
Se colpo mortale
con rigido strale
Il cor m'impiegò,
cangiando mia sorte
Col dardo di morte
il cor sanerò.

Se fiamma d'amore
Già mai non sentì
Quel rigido core
Ch'il cor mi rapì.
Se nega pietate
La cruda beltate
Che l'alma invaghì:
Ben fia che dolente,
Pentita e languente
Sospirimi un dì.
(Cançó per a veu i clave)

ANÒNIM

Jácara de la trena
Ya está metido en la trena
tu querido Escarramán,
que los alfileres vivos
me prendieron sin pensar.

Andaba a caza de gangas,
y grillos vine a cazar,
que en mí cantan como en haza
las noches de por San Juan.

Entrándome en la bayuca,
llegándome a remojar
cierta pendencia mosquito
que se ahogó en vino y pan.

Al trago sesenta y nueve,
que apenas dije «allá va»,
me trujeron en volandas
por medio de la Ciudad.

Como ánima del sastre
suelen los diablos llevar,
iba en poder de corchetes
tu desdichado jayán.

Al momento me embolsaron
para más seguridad
en el calabozo fuerte
donde los godos están.

Hallé dentro a Cardeñoso,
hombre de buena verdad,
manco de tocar las cuerdas
donde no quiso cantar.

tindrè repòs.
Si el cop mortal
de la rígida fletxa
em fereix el cor
canviant la meva sort,
la sageta de la mort
em curarà el cor.

Si la flama de l'amor
mai no sentí
aquell rígid cor
que em raptà el meu,
sí nega pietat
la bellesa cruel
que enamorà la meva ànima:
tot i afligida,
penedida i llangorosa,
m'anhelará un dia.

Sobre el pagar la patente
nos venimos a encontrar
yo y Perotudo el de Burgos,
acabóse la amistad.

Hizo en mi cabeza tantos
un jarro que fue orinal;
yo, por medio del cuchillo,
le trinché medio quijar.

Y otra mañana a las once,
víspera de San Millán,
con chilladores delante
y envaramiento detrás,

A espaldas vueltas me dieron
el usado centenar,
que sobre los recibidos
son ochocientos y más.

Fui de buen aire a caballo,
la espalda de par en par,
cara como del que prueba
cosa que le sabe mal.

Inclinada la cabeza
a monseñor cardenal,
que el rebenque sin ser papa,
cría por su potestad.

A puras pencas se han vuelto
cardo mis espaldas ya,
por eso me hago de pencas
en el decir y el obrar.

Agridulce fue la mano,
hubo azote garrafal,
el asno era tortuga,
no se podía menear.

Porque el pregón se entendiera
con voz de más claridad,
trujeron al pregonero
las Sirenas de la Mar.

Envíanme por diez años,
¡sabe Dios quién los verá!
a que, dándola de palos,
agravie toda la Mar.

Si tienes honra, la Méndez,
si me tienes voluntad,
forzosa ocasión es ésta
en que lo puedes mostrar,

que tiempo vendrá, la Méndez,
que alegre te alabarás,
que a Escarramán por tu causa
le añudaron el tragar.

A Mamá, y a Taita el viejo
que en la guardia vuestra están,
y a toda la gurullada
mis encomiendas darás.

Fecha en Sevilla, a los cientos
de este mes que corre ya.
El menor de tus rufianes
y el mayor de los de acá.
(Text de Francisco de Quevedo)

JEAN-BAPTISTE LULLY

Sé que me muero de amor
Sé que me muero de amor
y solícito el dolor.

Aún muriendo de querer
De tan buen ayre adolezco,
Que es más de lo que padezco
Lo que quiero padecer.

Y no pudiendo exceder
A mi deseo el rigor.

CLAUDIO MONTEVERDI

Fancesco Sacrati

Oblivion soave
Oblivion soave z
i dolci sentimenti
in te, figlia, addormenti.
Posatevi, occhi ladri;
aperti, deh, che fate,
se chiusi ancor rubate?
Poppea, rimanti in pace
luci care e gradite,
dormite, homai, dormite.

(Ària d'Arnalta,
de *L'incoronazione di Poppea*, Acte II, Escena X)

ANÒNIM

Zarabanda del catálogo

Tengo el gusto hecho
a cualquier mujer
donde es mi querer
queda satisfecho,
éntrame en provecho
hermoso y no feo,
¡téneme, deseo,

CLAUDIO MONTEVERDI

Fancesco Sacrati

Oblivion soave
Que un suau oblit
i dolços sentiments,
filla, t'adormin.
Descanseu, ulls lladres;
oberts, déus, què feu
que robeu fins i tot tancats?
Poppea, quedeu-vos en pau,
llums estimades i agradables,
dormiu, ara, dormiu.

que me bamboleo!
De cualquier doncella
ando enamorado,
que es dulce bocado
cuando gozo de ella,
que el gusto y querella
mucho me apresura.
¡Ala, ven, ventura,
ala, ven y dura!

Siéntome abrasar
por casada honesta
que en medio la fiesta
la veo temblar;
y por despachar
mucho se apresura.
¡Ala, ven, ventura,
ala, ven y dura!

Con la que es viuda
gusto de su trato
que me ralegra el rato
que la veo desnuda,
espetera aguda,
diestra en el meneo.
¡Téneme, deseo,
que me bamboleo!

El soltero gusto
ámolo en extremo,
porque nunca temo
que me dé disgusto,
doile muy al justo
en el enrizadero.
¡Ay, que me muero,
ay, que me muero!

Si pica de dama
y de ello presume,
huéleme a perfume,
cuando está en la cama;
muerde, aprieta y brama,
de dulzores llena.
¡María tan buena,
María de la puebla!

Si es entrada en días
con esta me pego,
que me enseña luego
cien mil niñerías
y las ansias mías
tienen gran recreo.
¡Téneme, deseo,
que me bamboleo!

Por quien más me muero
es por una beata,

que está como gata
en el mes de enero
y toma el puntero
tan amesurado,
¡para Antón pintado,
Antón colorado!

Amo a fregoncillas,
que son muy saladas
y en las rinconadas
las hago cosquillas,
que traen esas faldillas
oliendo a poleo.
¡Téneme, deseo,
que me bamboleo!

Quiero a la villana,
y es la que más quiero,
que si ve dinero
es blanda como cera
y en la delantera
no hay palmo vedado,
¡para Antón pintado,
para Antón colorado!

Al fin sea mujer
de cualquiera suerte,
que hasta la muerte
yo la he de querer,
y he de envejecer
en esta demanda,
¡ándalo, zarabanda,
que el amor te lo manda!

ANÒNIM

Cruda signora

Cruda signora
tu vuoi ch'io mora
et io, che t'amo
la morte bramo
n'è dolce sorte
soffrir la morte
per tuo desire
fammi morire.
Sol per tuo amore
ladra del core
era gradita
questa mia vita
et hor, ch'io veggio
che non l'hai in preggio
per men cordoglio
viver non voglio.
Di me ti ridi,
di me ti fidi
perché sai bene
ch'io ti vò bene

Cruel senyora

Cruel senyora,
tu vols que jo mori,
i jo, que t'estimo,
anhelo la mort
per la dolça sort
de sofrir la mort,
per desig teu.
Fes-me morir.
Només pel teu amor,
furtadora del cor,
estimava
aquesta vida meva,
i ara, que veig
que no li tens estima
no vull viure
amb condol.
Et rius de mi,
confies en mi
perquè saps
que t'estimo

e fingi amarmi
per più burlarmi
acciò ch'io mora
ah, traditora.
Ben son mi accorto
che mi fai torto
poi che t'ho amato
tu mai burlato,
burlato m'haia
ne lasci mai
si me burlare
non ti curare.
Hor fa che vuoi
faciò che puoi
che piacer sento
del tuo contento
ma spero un giorno
ch'avrai tuo scorno
del scorno mio
vatti con Dio.
(Cançó per a veu i clave)

i fas veure que m'estimes
per escarnir-me més
perquè em mori,
ah, traïdora.
Sóc prou conscient
que em fas injustícia
quan t'he estimat,
m'has escarnit,
m'has escarnit,
mai no ho deixes,
si m'enganyes
no et preocupis.
Fes el que vulguis
fes el que puguis,
que sento plaer
de la teva joia,
però espero que un dia
tindràs el teu menyspreu
del meu menyspreu.
Ves-te'n amb Déu.

Organitza:

Amb el suport de:

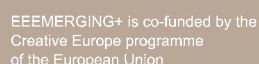
Col·laboradors:

Mitjants oficials:

El Festival és membre de:

40è Festival de Torroella de Montgrí
Facebook: @FestivalTorroelladeMontgrí
Twitter: @Fest_Torroella
Instagram: @festivaldetorroella
#FestivalTorroella40

www.festivaldetorroella.cat

40è FESTIVAL DE
TORROELLA 20/21

